

vate Opdrætter, kan jeg ikke se Rigtigheden heraf. Jeg kan ikke se rettere, end at den private Opdrætter, der har en saa fortrinlig Hoppe, maa selv vide at vurdere dens Betydning for ham selv, og foretrækker han det sikre at faa en betydelig Sum for denne Hoppe igennem en Forening, tror jeg, at Landets Avl er bedre tjent med, at den bliver i Landet, end at den sælges bort derfra. Hvad Ændringsforslaget Nr. 27 til § 19 angaar, som gaar ud paa at støtte Opdrætningsanstalter, tror jeg ogsaa, at det kan være formaalstjelligt. Jeg ser ikke rettere, end at en Hovedbetjening for al Avl er den, at man benytter gode Forældre med god Afstamning, men i andet Led kommer virkelig Opdrætningen. Der har været peget paa de Udtalelser, der ere fremkomne fra de jyske samvirkende Hesteavlforeninger. Jeg maa særlig pege paa den Udtalelse, der er kommen fra de samvirkende fynske Hesteavlforeninger gennem deres Forretningsudvalg og med Tilslutning af samtlige Formænd for Hesteavlforeninger paa Fyn, der give sig af med Avl af svære Heste. Endskønt jeg vel tør forudsætte, at en Del Medlemmer have læst, hvad de vedkommende Formænd skrive, kan jeg ikke undlade med den højtærede Formands Samtykke at oplæse blot et Par Linier deraf: „De høje Priser, som i de senere Aar ere blevne betalte for Hingste, have fristet Spekulationen til at kaste sig over Opdrætningen af disse Dyr paa en saadan Maade, at det alt er skadeligt og i Længden vil blive ødelæggende for Avlen, idet de unge Dyr opdrættes og drives saa unaturligt, at de som 2- à 3-aarige have Udseende af fuldt udviklede Heste. Samtidig med, at Udviklingen af deres Arbejdsevne er bleven forsømt, er deres Livskraft svækket i en saadan Grad, at et uforholdsmæssigt stort Antal dø i deres bedste Alder. — Skønt disse uheldige Forhold ere almindeligt bekendte og fordomte, vil det neppe være muligt i en overskuelig Fremtid at komme bort derfra, medmindre Lovgivningsmagten vil støtte Bestræbelser i den Retning.“ Dernæst anbefalede de meget at vedtage nærværende Lovudkastets § 19. Det er en saa ren og klar Udtalelse for denne Sag, som kan præsteres. Da jeg mener, at denne Udtalelse er rigtig og sand, er dette Grunden til, at ogsaa jeg er gaaet med til at støtte dette Forslag. Nu har ganske vist den højtærede Minister i Dag tilsagt sin Støtte paa en anden Maade, nemlig igennem Nr. 16 paa § 1, og det er vel ikke usandsynligt, at der kan opnaas

Overenskomst om dette, ifald den omtalte Paragraf falder ud. Jeg kan imidlertid ikke andet end anbefale dens Vedtagelse, thi jeg ser ikke rettere, end at det er en formaalstjellig Fremgangsmaade at bidrage til en rationel Opdrætning, og at dette baade er nærliggende og nyttigt. Saa er der de to andre Paragraffer, for det første § 15 med den dertil af Flertallet stillede Ændring under Nr. 19, angaaende Opdrætterforeninger for Kvæg. Naar flere talentfulde Opdrættere — for at blive ved Mindretallets eget Udtryk — slutte sig sammen i en Forening, hvis Vedtægter skulle godkendes af Fællesforeningen og Landbrugsministeren, kan der gives Tilskud til saadanne Foreninger. Akkurat det samme, jeg vil sige over for Konkurrence mellem hele Kvægbesætninger, — at nogle blive udpegede blandt disse som i og for sig fortrinlige — kan ogsaa siges over for disse Fællesforeninger, hvis Formaal er at skaffe Avlsmateriale til Benyttelse Landet over. Der er jo klaget over disse høje Priser, fordi der forholdsvis er meget faa Kvægbesætninger, man med større Tryghed kan købe Avlsindivider fra, og jeg mener derfor, Formaalet maa være det: hurtigst og snarest muligt at fremskaffe nogle flere fortrinlige Avlsdyr, som de almindelige Avlsforeninger med Tryghed og Sikkerhed kunne ty til. Det vil sikkert blive en formaalstjellig og gavnlig Foranstaltning, og jeg kan ikke se, at det i nogen Maade skal kunne skade de almindelige Kvægavlsforeninger, der ere dannede paa Landet, men det vil snarere kunne støtte dem ved at hjælpe dem til at faa det Materiale, der nogenlunde egner sig til Avlsdyr. Vil man nemlig lægge Mærke til, hvorledes disse Kvægavlsforeninger virke, er det dog saaledes, som jeg allerede har sagt, at disse søge hen til at kunne udpege gode Avlssteder, hvorfra de kunne faa deres Avlsdyr, men naar det første af disse Avlsdyr gaar bort, er det meget sjældent at man benytter det Afkom, der er faldet efter et saadant Dyr, fordi det med Rette ikke anses for givet, at et saadant Avlsdyrs gode Egenskaber allerede i første Led ere nedarvede til Afkommet. De søge saa i Reglen tilbage til det første Avlssted og faa et nyt Individ derfra. Jeg mener derfor, at det maa være i selve Kvægavlsforeningernes Interesse at kunne fremskaffe flere Dyr med fortrinlig Afstamning og Nedarvningsevne. Dette tror jeg kan naas ved at støtte § 15, ogsaa som Flertallet har ændret den ved Ændringsforslaget under Nr. 19.